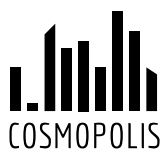

VŠECHNO JE KRÁSNÉ

ELEANOR RAY

VŠECHNO JE KRÁSNÉ

ELEANOR RAY

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © Eleanor Ray, 2021

The moral right of the author has been asserted.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Ivana Čejková, 2021

Cover Illustration © Sunset Paper / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3264-5

Pro Susan, Teddyho a Violet

KAPITOLA PRVNÍ

Na Amy toho bylo už opravdu ažaž. Její kolegové byli svým způsobem milí, ale trávila s nimi celý pracovní týden. V pátek večer měla nárok na to jít domů, skopnout boty a padnout na pohovku. Sama.

Ale ne, místo toho byla tady. V oblaku cigaretového kouře před narvanou hospodou, s otačenýma nohama z lodiček a kolem ní se tlačili lidi, kteří se snažili unést tři půllitry piv ve dvou rukou.

Něco bylo ve vzduchu. Amy cítila, jak se jí tělem rozlévá napjaté očekávání, a přitiskla si sklenici teď už teplého prosecca blíž k hrudi.

„Je fajn, že sis s námi vyrazila, Amy,“ prohlásil pan Trapper, jeden ze tří partnerů firmy Trapper, Lemon a Hughes, středně velké, ne příliš expandující společnosti finančních poradců, kde Amy vedla administrativní oddělení. „Kolegové by se měli scházet i mimo práci. Uvolnit se, povolit kravatu, trochu pocuchat navoskované účesy...“ Zasmál se a poklepal si na holou hlavu, jako by ji chtěl upozornit, že to byl jen vtip. „Kolektivu to prospěje.“ V ruce držel lahev prosecca a dolil Amy sklenku.

„Nemohla jsem si přece nechat ujít Emmín rozlučkový mejdan,“ usmála se Amy. I když se o to snažila. V pět hodin se zvedla od stolu, podala kolegyni ruku a popřála jí do budoucna všechno nejlepší. Tím svou povinnost splnila. Ale Emma ji nechtěla pustit a naléhala, aby zašla alespoň na skleničku. Amy nenapadal jediný důvod, proč si Emma myslí, že jsou kamarádky. Vždycky ji brala jen jako svou podřízenou.

Když nastoupila, Amy ji poučila, jaké jsou její povinnosti a co se od ní očekává. Odmítala pozvání na příšerně znějící ‚holčičí obědy‘ a ignorovala všechny ty smějíci se smajlíky, kterými někteří spolupracovníci ve firmě ztráceli čas.

Když o tom tak přemýšlela, chybu udělala jen jednou. A to tehdy, když Emmu našla plakat na toaletách – asi po hádce s přítelem – a uvařila jí šálek čaje, dokonce ji soucitně poplácala po zádech. Proto je teď tady a její plány na příjemný večer strávený o samotě se rozplývají jako prášky na kocovinu, které bude nebohá Emma zítra ráno jistě potřebovat.

Pan Trapper se přesunul k dalšímu hostovi, aby mu dolil sklenku, a Amy zůstala na chvíli sama. Podívala se na hodinky. Byla tu už tři čtvrtě hodiny, nastal ideální čas na útěk. „Ahoj Amy,“ ozvalo se za ní. Otočila se a zjistila, že stojí nepříjemně blízko Liama, nového šéfa marketingu. „To je snad poprvý, co sis s námi vyrazila na skleničku,“ pokračoval, nadzvedl obočí a usmál se na ni.

„Obvykle nemám čas,“ odpověděla a ustoupila o krok dozadu. „A vlastně musím...“

„Ten odstín šedé ti opravdu sluší,“ přerušil ji. „Zvýrazňuje ti oči.“

Amy se na něj zadívala a přemýšlela, jestli si z ní nedělá legraci. Jeho úsměv se rozšířil a Amy ustoupila o další krok. Nějak se k ní zase nepříjemně přiblížil. Najednou ji někdo chytil kolem pasu. Než stačila Amy zareagovat, ucítla na uchu vlhký teplý závan. Otočila se, spolupracovníci se jí snažili proklouznout za zády. Díkybohu v kanceláři měla stůl tak, že seděla zády ke zdi.

„Budeš mi chybět,“ zamumlala Emma už trochu opileckým hlasem a nebezpečně se k Amy naklonila. Z jejího dechu byl cítit red bull s jägermeisterem, což v ní vyvolalo vzpomínky na vánoční večírek, na který ji donutili jít před dvěma lety. Emma si všimla jejího výrazu, zasmála se a políbila ji na tvář. „Jsi výjimečná.“

„Jo,“ zašeptala Amy a vrátila se do přítomnosti, „jasně.“ Vedle nich se okamžitě objevila Carthika a Amy obešla Emmu na druhou stranu. Kolegyně se spolu začaly pohupovat, což byl asi, jak Amy předpokládala, jakýsi druh tance. „Jen si odskočím na záchod,“ oznámila jim, když viděla, že se k ní znovu blíží Liam.

Uvnitř u baru seděli čtyři hosté, ale jinak byl v hospodě klid. Byl teplý červencový den a lidé se raději bavili venku na chodníku než v tmavé místnosti. Na ulepeném kulatém stole stála opuštěná lahev vína a společnost jí dělaly dvě prázdné sklenice. Amy se zastavila a to podivné zátiší si prohlížela. V tlumeném světle vypadala lahev téměř černě, ale Amy věděla, že kdyby ji podržela proti světlu, měla by krásně zelenou barvu. Jako limetkové cucavé bonbony, na kterých si tak pochutnával Tim.

Vyšla po schodech na toaletu a zavřela se do kabinky, vděčná za pár chvil, kdy může ulevit napuchlým nohám. Znovu o té lahvi přemýšlela. Měla úžasný tvar: dlouhé elegantní hrdlo a štíhlé tělo, naprosto symetrické, dokonalé. Neměla by jen tak skončit v odpadkovém koši. To by byla škoda.

Vrátila se dolů a rozhlédla se. Lahev tam stále byla. Prázdná. Opuštěná. Amy se ujistila, že se nikdo nedívá, vzduch byl čistý. Vděčná za velkou kabelu, lahev popadla a strčila ji dovnitř. Hrdlo sice vykukovalo ven jako malý pejsek, ale Amy doufala, že si toho nikdo nevšimne. Bojovala s nutkáním vzít si i sklenky, vypadaly tak smutně, jak tam tak stály osamoceně. *Ne, to by byla krádež*, pomyslela si.

Lahev, to je něco jiného. Ta nikomu chybět nebude.

Postará se o ni.

Nakonec si uvědomila, že je ráda, že sem šla.

V pátek býval vlak prázdnější než po zbytek týdne. Lidé se obvykle po práci zastavili na skleničku, a tak se davy vracející se z práce rozložily na pozdější hodiny.

Dnes však ne.

Dneska byly dva vlaky za sebou zrušeny. Amy se vmísila do davu lidí zírajících na tabuli s odjezdy, jako by to bylo filmové plátno. Každou chvíli se objevilo nové číslo a část davu se oddělila, aby si pospíšila na své nástupiště. Z těch, kteří zůstali, se vydral kolektivní povzdech zklamání.

Konečně ohlásili Amyin vlak. Nechala se unášet proudem lidí na nástupiště. Když konečně nastoupila do vlaku, všimla si jediného volného sedadla a vděčně k němu zamířila. Vlak se rychle zaplnil. Všimla si muže stojícího poblíž. Rozpačitě se kolem sebe rozhlížel. Amy si ho prohlédla pozorněji.

Měl ruku v závěsu.

Byla jen jediná správná věc, kterou mohla udělat. Okamžitě vstala, ustoupila stranou a pokynutím mu naznačila, aby se posadil. Než to stihl, protlačila se kolem něj mladá dívka s kroužkem v nose a na uvolněné místo se vrhla. Z dálky se ozvala píšťalka a vlak se dal do pohybu.

Amy se na muže podívala. Mohlo mu být tak kolem padesáti, asi o deset let víc než jí, a vypadal unaveně. Všimla si, že má pomačkanou košili, a bodlo ji u srdce – asi nemá nikoho, kdo by mu ji vyžehlil, když má zraněnou ruku.

Muž zachytil její pohled, pokrčil rameny a dobromyslně se na Amy usmál, což doprovodil výmluvným výrazem „ta dnešní mládež“. Zdravou rukou se přidržoval tyče.

Možná to bylo tím teplým proseccem. Nebo bolestivým puchýřem, který se jí udělal na patě. Či způsobem, jakým se muž v pomačkané košili prostě smířil se svým osudem. V Amy to vřelo a věděla, že to tak nemůže nechat.

„Promiňte,“ řekla zdvořile. Dívka však zcela zaujatě hleděla do telefonu a ani nezvedla hlavu. Amy si odkašlala. „Promiňte,“ pravila hlasitěji. Někteří z cestujících se na ni podívali. Dívka ji stále ignorovala. Amy vykročila dopředu a vstoupila do prostoru mezi proti sobě stojícími sedadly. Kolena ostatních cestujících se odsunula stranou jako šneci stahující se do své ulity.

„Neslyší vás,“ prohlásil muž sedící vedle dívky s kroužkem na nose. Měl na sobě pěknou květovanou košili. „Má v uších sluchátka.“

Amy se podívala. Jasně, dívka měla v uších zastrčená bílá bezdrátová sluchátka. Drahá. Což Amy z nějakého důvodu popudilo ještě víc. Sebrala odvahu, natáhla se dopředu a poklepala dívce na rameno. Ta se na ni konečně podívala.

„Co je?“ zeptala se. Vytáhla jedno sluchátko a na Amy se zamračila.

„Ten muž má zlomenou ruku,“ řekla Amy. „Pustila jsem ho na své místo, ale vy jste se kolem něj prodrala a usadila se tu.“ Čekala, že dívka vyskočí a omluví se.

„Tohle není místo pro invalidy,“ zamumlala a ani se nepohnula.

„Nejsem invalida,“ přidal se muž se zlomenou rukou. „Jen jsem spadl ze schodů.“

„O to nejde,“ pokračovala Amy. „To místo jsem uvolnila jemu, protože ho potřebuje.“

„Nevidím na něm jeho jméno,“ odsekla dívka. Ostatní cestující vyčítili ve vzduchu konflikt, zvedli oči a situaci sledovali.

„Ten muž má zlomenou ruku,“ řekla Amy.

„Popravdě řečeno, není zlomená,“ vysvětlil muž. „Jen našťípnutá.“ Ani jedna z žen si ho nevšímalá.

„Ať se posadí místo mě,“ nabídl se muž v květované košili a chtěl vstát.

„Ne, to místo by mu měla uvolnit ona,“ trvala na svém Amy.

„A jak mě k tomu donutíte?“ zeptala se dívka, v jejímž hlase zazněla skrytá výhrůžka. Amy ustoupila, překvapená jejím chováním.

„Uklidni se, zlato,“ prohlásil otráveně muž v obleku sedící u okna a odtrhl oči od novin. Amy se na něj ohlédla a k jejímu překvapení se díval přímo na ni. Jeho slova o uklidnění patřila jí, přestože jí ta dívka zjevně vyhrožovala.

„Já přece nejsem ta, kdo by se tu měl uklidnit,“ pokračovala a uvědomila si, že zní rozčileně a téměř křičí. „Ta holka sprostě zasedla místo zraněnému muži, a teď mi vyhrožuje. Všichni jste ji slyšeli.“ Rozhlédla se po vagonu. Rozhostilo se ticho, jako by si lidé najednou vzpomněli, že s cizími se nemají pouštět do řeči. A už vůbec ne ve veřejné dopravě. „Nebo ne?“ zeptala se. Její hlas zněl příliš hlasitě, dokonce i v její vlastní hlavě.

„Klidně postojím,“ zamumlal zraněný muž a zdálo se, že je kvůli své roli v téhle situaci v rozpacích.

„Vo co ti jde?“ zeptala se zlodějka místa.

Vlak sebou škubl, jako by dával za pravdu cestujícím. S Amy to mrštilo dopředu. Rychle se chytila tyče a znovu získala rovnováhu, ale taška jí sklouzla z ramene a prázdná lahev od vína vypadla. S žuchnutím dopadla na podlahu vagonu a odkutálela se pod sedadlo.

„Je namol,“ prohlásila dívka, jako by to ospravedlňovalo její vlastní jednání.

„Nejsem opilá,“ prohlásila Amy. „Já jen...“ Uvědomila si, jak na ni všichni zírají.

Nic jim do toho, proč mám lahev v tašce, není, pomyslela si. Je to moje věc.

Sehnula se, aby unikla jejich pohledům a lahev vytáhla. Jenže ta se odkutálela dál a Amy si musela kleknout, aby na ni dosáhla. Najednou kolem sebe měla jen samé boty cestujících. Pod sedadly zahlédla modrou lentilku, prázdnou plechovku od koly a napůl snědený big mac.

Páchla tam kyselá okurka. Lahev zmizela, odkutálela se z dohledu, jako by se za ni také styděla.

To už bylo i na Amy moc.

Vlak zastavil, dveře se otevřely a Amy ucítla, jak do vagonu proudí čerstvý vzduch. Sice měla do cíle ještě tři zastávky, ale věděla, že se musí dostat ven. Pryč od těch lidí. Pryč od lahve, která ji opustila.

Možná si doopravdy nezaslouží, aby ji někdo zachránil.

Vstala, protlačila se davem cestujících a vystoupila z vlaku do teplého červencového večera.

Kolem projely tři nacpané soupravy, teprve pak Amy dokázala konečně znovu nastoupit a dojet domů. Ještě deset minut chůze od nádraží, a bude tam.

Doma.

Hned se cítila líp, jen co zahlédla upravenou zahrádku před domem. Její obydlí věrně střežily krásné barevné květináče. V ruce pevně svírala klíčenku a pak konečně zasunula klíč do zámku. Vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře, připravená na celý tenhle nepovedený večer zapomenout.

Vkročila do předsíně a zakopla. Zatraceně. Jeden z obrovských stohů novin se převrhl. Už zase. Mezi rozházenými novinami se povalovala neotevřená pošta a suché okvětní lístky. Snažila se je překročit, neměla náladu ten nepořádek uklízet. Ne dnes večer. Další stohy novin u zdi působily také vratce, dosahovaly skoro až ke stropu a vypadaly jako dórské sloupy. Celá chodba jí připomínala Akropoli.

Akropole po večírku, pomyslela si a zakopla o prázdnou lahev od vína. Svou sbírku zelených lahví měla v kuchyni, ale některé musela

přemístit, aby se dostala do lednice. Deset nebo dvacet nejhezčích stálo úhledně vyrovnaných na policích v předsíni, některé z nich využila jako vázy a zastrčila do nich větvičky kvetoucího zimolezu. Ale to už bylo před nějakou dobou a květy se proměnily v křehké hnědé slupky.

Několik prázdných lahví stálo na podlaze a stále čekalo na své uplatnění.

Na svou druhou šanci.

Většinu oblečení měla Amy uloženou ve skříni, ke které už neměla přístup. Timovo oblečení tam bylo také, žádné si s sebou nevzal. Později pak Amy využila podlahu před skříní jako další úložný prostor, takže se tam nahromadily lahve, zrcadla, pár květináčů. Před několika lety se pokusila ze skříně vytáhnout nějaké oblečení, ale došlo jí, že to za tu námahu nestojí. Barevné oblečení teď stejně nenosila, takže staré hadry prostě nechala ve skříni a nahradila je šedými a černými kousky – elegantními do práce, pohodlnými na doma. Svůj „současný šatník“, jak mu říkala, měla vyskládaný na jedné z krabic. Dbala na to, aby se vždycky dostala k pračce a žehličce. Nechtěla utrácet za oblečení víc peněz, než musela. Ne, když bylo tolik jiných, krásnějších věcí, které si chtěla koupit.

Byla sobota ráno, a tak si Amy vybrala džíny a černé tričko. Jako vždy si dala obzvlášť záležet, aby se při oblékání nezahledla v zrcadle. Byla to výzva, protože v místnosti jich byla spousta. Věděla, že zrcadla většinou prostor opticky zvětšují, ale dnes jí připadalo, že ho naopak zmenšují. Odrážely se v nich hromady krabic, které se tyčily do výšky a sahaly až ke stropu. Ale i tak se do nich nevešlo

všechno a v pokoji se válely různé vázy, neotevřené krabičky krémů na ruce a hromádky popelníků. A samozřejmě i samotná zrcadla, která jako by se jí vysmívala.

Amy zaklela, když jí nohou prolétla palčivá bolest. Podívala se dolů a zjistila, že šlápla na zapalovač. Fajn, aspoň se nic nezničilo. Posadila se a vklouzla do pantoflů. Někdy jí připadalo, jako by se před ní domácí obuv schválně schovávala, takže si zvykla kupovat hned několik párů najednou.

Na vázy a lahve zpravidla dávala velký pozor, ale občas se některá z nich rozhodla, že už má života na tomto světě dost, a spadla na zem. Skleněné střepy se Amy několikrát zabodly do nohou, a tak se moudře rozhodla investovat do pantoflů s gumovou podrážkou.

Sešla po schodech a pevně se držela zábradlí, aby neztratila balanc při vyhýbání se krabicím a přeprávkám, které záhadným způsobem našly své místo na schodišti. Prošla chodbou a s povzdechem při pohledu na rozházené na noviny vešla do kuchyně, aby si udělala šálek čaje.

Výběr hrnku byl pro ni oblíbenou částí dne. Na kuchyňské lince a všude kolem měla nepřeberné množství hrnečků, z nichž si mohla vybrat podle nálady a chuti. Zrovna se rozhodla, že dnes si vezme porcelánový hrneček se zlatým okrajem, ale najednou u dveří zazvonil zvonek.

Trochu ji to vyděsilo, návštěvy nemívala často a většinou to stejně byl někdo jiný, než doufala. Nepomohlo ani to, že zvonek primitivně vyzváněl první taktý Beethovenovy *Páté symfonie*, při nichž by se velíkán obracel v hrobě. Amy si na svůj pomyslný seznam důležitých věcí přidala koupi nového zvonku. Rozhodla se, že neotevře a bude doufat, že ať už to je kdokoli, odejde.

Osoba, která shledala, že zvonek nezabírá, začala bušit na dveře.

Pak nastalo ticho.

Amy vykoukla na chodbu v naději, že to nezvaný návštěvník vzdal. Schránkou na dopisy na ni zíral pár hnědých očí. Ozvalo se klapnutí, oči zmizely a do obdélníkového zorného pole se dostala ústa zvýrazněná broskvovým odstínem rtěnky.

„Vidím tě,“ řekla ústa. Samozřejmě že to byla lež, pusou nikdo nevidí. „Prosím, otevři.“

Amy zvažovala, zda má otevřít jen do té míry, do jaké jí to dovolí řetízek, ale vždycky si pak připadala jako paranoidní stařena. Ještě jí nebylo ani čtyřicet. Místo toho vytáhla z kabelky klíče, odemkla a vyšla ven. Obratně za sebou zavřela, než návštěvnice stihla nakouknout do chodby.

Sousedka Ráchel se stále krčila s ústy přitisknutými k místu, kde před chvílí byla poštovní schránka, a tak se obě ženy ocitly trapně blízko. Byla to pozice, která se ani jedné z nich nelíbila. Ráchel se narovнала a ustoupila dozadu, zdálo se, že ji to vyvedlo z míry.

„S čím ti můžu pomoci?“ zeptala se Amy tím nejméně vstřícným hlasem, jaký dokázala nasadit.

Ráchel si odfrkla a Amy si představila koně. „Mourek chytil další myš,“ povzdechla si. „Včera večer ji přitáhl domů na náš nový slonovinově bílý koberec a zůstala tam po něm krvavá skvrna. Nemůžu ji vyčistit.“

Amy se zadívala do zahrádky před domem. Usoudila, že je čas zalít muškáty v květináčích. Rostliny byly povadlé a květy, kdysi červené jako poštovní schránka, přecházely pomalu dohněda. Ale glazované květináče měly stále krásný karmínový odstín. Růže byla obsypaná malými zelenými poupaty, která se hodila k zelenému květináči. Ve vzduchu se vznášela vůně zimolezu rostoucího u domu ve velkém tma-vomodrém květináči, jenž jí připomínal oceán.

„Amy!“ zvýšila hlas Ráchel. Amy se na sousedku podívala. Málem zapomněla, že tam je.

„Je mi líto té myšky, chudinka malá,“ odpověděla nakonec. „Ale Mourek je tvůj kocour. Opravdu nechápu, co já s tím mám dělat.“

„Ty víš co.“

„Ne, to fakt nevím,“ podivila se Amy a přemýšlela, proč Ráchel svádí své problémy na ni. Podezírala ji, že nemá nic jiného na práci.

„Už toho mám dost, tohle je poslední kapka! S tím se musí něco udělat.“

„Chceš se zbavit Mourka?“ nadhodila Amy.

„Ne,“ odsekla Ráchel. „Zavolám na městskou radu. Ty myši pocházejí z tvýho domu. Vím to.“

Amy si byla jistá, že Ráchel nic takového nemůže vědět. Ledaže by po večerech pronásledovala myši ve sklepích domů na Underhill Road. Jenže zdi mezi domy byly dost tenké na to, aby Amy věděla, že tohle Ráchel po večerech nedělá. Hádala se s manželem, sledovala seriály a pak si dost hlasitě užívala sex, pravděpodobně se zmíněným mužem. To všechno provázel zápach cigaretového kouře, ale v poslední době Amy cítila něco sladšího. Napadlo ji, jestli Ráchel nepřešla od kouření k pečení, ale pak si uvědomila, že je to sladká vanilková příchut' elektronické cigarety.

„Nikdy jsem tady myš neviděla,“ odpověděla Amy.

„Určitě se schovávají pod tím tvým harampádím.“

„Žádné harampádí doma nemám,“ pronesla Amy hrdě. Uznávala, že má dům přeplněný, ale ne žádnou veteš, nýbrž samými poklady.

„Obě víme, že to není pravda,“ odsekla Ráchel.

„Byla bych ti vděčná, kdybys toho kocoura držela dál od mého pozemku,“ pokračovala Amy. „Nechci ani pomyslet na to, co by mohl udělat mým ptáčkům.“

Ráchel při zmínce o Amyiných ptácích dramaticky vykulila oči a otevřela ústa, ale slova zůstala nevyřčena. Obě ženy vyrušilo vrčení motoru. V jejich malé předměstské ulici s řadovými domky se dvěma pokoji v přízemí a dvěma ložnicemi v patře byl málokdy provoz, a tak se obě otočily a sledovaly, jak přijíždí velká stěhovací dodávka.

„Dům staré paní Hillové,“ zašeptala Ráchel a sledovala, jak se auto pokouší zaparkovat. Obě si užívaly dočasného příměří.

Amy se po staré paní Hillové stýskalo. Byla to hodná sousedka, tichá a nenáročná. Od té doby, co se s Timem a Chantel do domku nastěhovali, se nikdy nedostali dál než ke kývnutí na pozdrav a občasněmu zamumlání „dobrý den“, když k tomu nastala vhodná příležitost. Vlastně si ani nevšimla, že paní Hillová zemřela, dokud se jednoho dne neobjevily její dospělé děti, aby svými auty odvezly její majetek. Pak, ačkoli se jí po paní Hillové stýskalo, byla ráda, že domek vedle ní zel prázdnotou. Byl to vlastně luxus, který si v této oblasti málokdo mohl dovolit, protože o domky byl zájem. Až po čase ceduli „NA PRODEJ“ nahradila realitní kancelář triumfálním sdělením „PRODÁNO“.

A teď jsou tady. Její noví sousedé.

No, ne tak docela. Z auta vystoupili dva muži v jasně modrých kombinézách a otevřeli korbu. „Jdu se zeptat, jestli si nedají šálek kávy,“ vyhrkla Ráchel a odklusala k dodávce. Při odchodu se otočila na Amy. „Vyřeš ty myši, nebo tě budu muset nahlásit na úřad. Tentokrát to myslím vážně.“

Amy sledovala, jak se Ráchel na stěhováky usmívá a zároveň se snaží co nejvíc nahlédnout do dodávky. Vrátila se do domu. Ne že by nebyla zvědavá, jen se rozhodla zvolit nenápadnější taktiku a zamířila do obývacího pokoje.

Uvědomila si, že i tenhle pokoj je zaplněný do posledního místečka. Krabice se vršily všude jako pyramidy. O některé se opírala zrcadla,

na jiných stály vázy stále ještě čekající na květiny. Našlo se tu i několik hodin, které už dávno přestaly tikat. Na těch málo místech na podlaze, která zůstala volná, se povalovaly zapalovače jako konfety.

Každou krabici zdobili ptáci.

Amy nechala co nejvíce ptáků venku. Případalo jí kruté držet je zavřené ve tmě, když milovali sluneční světlo, ale nemohla najít prostor pro všechny najednou. Většinou měla pohovku volnou, aby se měla kam posadit a kochat se krásou věcí. A taky pečlivě dbala na to, aby si ponechala alespoň úzkou pěšinku k oknu. Protáhla se mezi krabicemi a pak se otočila, aby se rozhlédla po pokoji.

Dívaly se na ni stovky malých porcelánových očí. Ve své voliére, jak pokoi ráda říkala, měla pěknou sbírku. Zvědavé modré sýkorky, exotické papoušky, střemhlav se řítící rorýse, rozzlobené sojky, pyšné ledňáčky. Seděli na policích, krabicích, na parapetu.

Nádhera.

Neměla by mezi nimi mít oblíbence, měla by je mít stejně ráda všechny, ale nemohla si pomoci. Přistoupila k parapetu a jemně pohladila Scarlett po hřbetě. Stále měla před očima okamžik, kdy ji objevila ve výprodeji v oblíbeném charitativním obchodě. Porcelánové tělíčko červenky s rezavě červenou náprsenkou a lesklýma očima, plnýma naděje. Křehké nožičky měla ulomené a prodavač je nikde nenašel.

Amy se k pobavení personálu horečně přehrabovala v odpadkovém koši, dokud vítězoslavně nevytáhla porcelánové bidýlko, jehož se pevně držely ulomené tenoučké nožky červenky. Okamžitě ptáka koupila a spěchala domů. Ze zásuvky vytáhla lepidlo a pak už jen nervózně čekala, až bude červenka zase celá. I když s navždy křivýma nohama.

To ovšem Amy nevadilo. O to víc ji pro její nedokonalost milovala. Odhrnula tenkou záclonu na stranu a společně se zadívaly z okna.

Ráchel pohazovala hlavou, až jí vlasy létaly na všechny strany, smála se něčemu, co řekl mladší ze stěhováků, zatímco starší muž sám vykládal židle z dodávky. Měl kulaté břicho a ošklivě kašlal. Amy však zaujaly židle. Byly čtyři, dřevěné a těžko zařaditelné k nějakému slohu. Z nich se toho o nových sousedech moc vyčíst nedalo.

Zpočátku jí to tak nepřipadalo, ale čtvrt, která kdysi nebyla příliš lákavá, se postupně stávala vyhledávanou. Z nevábnych prádelen se staly pekárny a kavárničky, kde cena šálku kávy stoupla až čtyřikrát. Páry a mladé rodiny skupovaly nemovitosti jako bio rohlíky. Řadové domky byly sice malé, ale patřily k nim zahrádky a do města to nebylo daleko. Amy si uvědomovala, že domek, na který si horko těžko našetřila a koupila ho, když ho chtěl její domácí prodat, stoupl na ceně. Ale popravdě řečeno, bylo jí to úplně jedno. Nedokázala si představit, že by se někdy stěhovala jinam.

Co kdyby se Tim vrátil?

Pozorovala Ráchel, jak se vrací domů. Byla ráda, že staršímu muži opět pomáhá jeho společník. Vytáhli z dodávky stůl a pak vyložili něco křiklavě červeného, plastového. Amy se snažila zjistit, co to je.

Auto. Znovu si tu věc prohlédla. Ne, byla to postel ve tvaru auta. Dětská postel.

Zatraceně.

Bylo to naprosto jasné. V ulici se bude prohánět další dítě. Ale hned vedle jejího domku? Znovu položila ruku na Scarlett a na okamžik si představila, jak se červenka třese strachy. Děti jsou ničitelé, to věděly obě. Zašeptala Scarlett, že se nemá čeho bát, že ji ochrání.

Prohlížela si další nábytek, který oba stěhováci vynášeli z auta. Futony, sedací pytle, několik pokojových rostlin v různém stadiu dehydratace. Množství krabic, jejichž obsah byl záhadou. Pak zamrkala a podívala se znovu. Druhá postel ve tvaru auta, tentokrát modrá. Bylo

nepravděpodobné, že by si pořizovali náhradní postel, takže je jasné, že děti jsou dvě.

Čeho je moc, toho je příliš.

Ráchel vyšla z domu a v ruce svírala velký talíř s piškotovým dortem. Určitě ho nestihla upéct sama, musela zaběhnout do cukrárny a koupit ho. Amy se naklonila a přitiskla čelo na sklo. Jistě, Ráchel zadýchaně proběhla kolem Amyina okna a zamířila k domku staré paní Hillové. Bohužel neviděla na dveře, ale slyšela, jak zazvonil zvonek a otevřela jí nějaká žena. Do jejího zorného pole se dostaly dvě děti.

Dva malí chlapci. Amy neměla ráda předsudky, ale okamžitě ji napadlo, že tohle nevěstí nic dobrého. Hlavou jí zněla dětská říkanka o klacích, kamenech a zlomených kostech.

Starší dítě, kterému mohlo být tak osm nebo devět, začalo na chodníku vedle dodávky kopat do červeného fotbalového míče. Takový míč může napáchat spoustu škody. Amy sledovala, jak si chlapec hraje, a přemýšlela, jestli má dost síly na to, aby odkopnutý míč proletěl oknem. Mladšímu chlapci byly možná tak tři. Sledoval bratra, cucal si palec a občas kopl do vzduchu.

„Charlesi Fredericku, okamžitě přestaň do toho míče kopat,“ přikázal ženský hlas zevnitř domu. „Nebo něco rozbiješ.“

Přesně to si Amy myslela a s potěšením zjistila, že chlapec ženu poslechl. Strčil si míč pod paži a sklonil se, aby pohladil Mourka, který opustil Amyinu zahradu před domkem a otíral se chlapci kolem nohou.

Stěhováci nechali na chodníku hromadu krabic a všichni dospělí zmizeli uvnitř domu. Hlasy utichly. Noví sousedé pravděpodobně Ráchel a stěhováky pozvali na čaj a možná i na kousek dortu. Amy si uvědomila, že má sama hlad. Na chvíli ji zamrzelo, že není trochu přátelštější, mohla by se k nim přidat. Rozhodla se, že si připraví svačinu. Byla si jistá, že má v lednici ještě kus čedaru a někde nějaké

krekry. Nají se se Scarlett. Pozorovala, jak se chlapec pokouší Mourka zvednout, ale kocour se dal na útěk.

Uslyšela žuchnutí. Srdcervoucí zvuk něčeho se tříštícího. Zavřela oči a přiložila si ruku k hlavě v obavách z nejhoršího. Z hrdla se jí vydral vzlyk.

Bylo to zvenčí, říkala si. Ne z mého domu. Otevřela oči a podívala se. Jistě, jedna z krabic vyskládaných na chodníku spadla. Menší dítě leželo na ní, obličej mělo brunátný a rty zkroucené do úšklebku. Asi se na krabice snažilo vylézt a jednu z nich převrhlo.

Amy nesnesla pomyslení, že se něco rozbilo, ale aspoň to nebylo nic jejího. Větší chlapec nechal kocoura kocourem, pustil míč, bratra zvedl a objal. Chlapeček natáhl ruce a starší hoch mu je prohlédl a oprášil. Míč se odkutálel a dal se na útěk z místa činu.

„Charlesi Fredericku!“ Amy sledovala, jak jejich matka vyběhla z domu, nevšímalá si malého plačícího dítěte a začala hned peskovat staršího z bratrů. „Co jsem ti říkala o tom kopání do míče?“

Chlapec něco neslyšně zamumlal, ale Amy z jeho svěšené hlavy poznala, že bere vinu na sebe.

„Tak to už jsi přehnal,“ pokračovala žena. „Varovala jsem tě, nebo ne?“ Amy se zaposlouchala. Ten tón hlasu znala a vůbec se jí nelíbil. Na okamžik zaváhala, chtěla si sousedy držet dál od těla, ale nakonec vyběhla z domu a zapomněla za sebou zavřít dveře.

„To není jeho vina!“ zavolala Amy na ženu, která se zamračila a pak obrátila pohled k menšímu dítěti. Chlapec se držel bratrovy nohy a na koleni měl drobnou oděrku, která svědčila o jeho vině. Amy zaujal obrázek na tričku – dinosaur očíhávající maják.

„Danieli Josephe!“ pronesla matka ledovým hlasem a obrátila se k menšímu dítěti. „Tos byl ty?“ Chlapec se rozplakal a Amy se cítila hrozně. Neměla v úmyslu dostat hocha do potíží, i když za tu shoze-

nou krabici mohl on. Po tvářích se mu koulely slzy a z nosu mu tekla nudle. Přestal plakat, aby si ji olízl, a Amy se udělalo trochu nevolno.

I jeho matka vypadala znechuceně. „Dej mu kapesník,“ přikázala staršímu chlapci.

„To jsem byl já,“ řekl Charles Frederick a utřel bratrovi nos rukávem. „Převrhl jsem tu krabici. Ta ženská lže.“

„Nemůžeš obviňovat cizí paní ze lži,“ řekla matka a obrátila se na Amy. „Promiňte, mrzí mě to. Nevím, kde k takovému chování přišel.“ Otrěla si dlaně o džíny a natáhla ruku k Amy. Ta přemýšlela, co si má myslet o poznámce „cizí paní“. „Jsem Nina. Tyhle dva raubíři jsou děti mého partnera.“ Usmála se a pokrčila rameny. Zdálo se, že se cítí líp, když Amy ví, že to nejsou její potomci.

Amy najednou něco napadlo. „To udělal Mourek,“ řekla.

„Co prosím?“ zeptala se Nina.

„Tu krabici převrhl Mourek,“ oznámila rozhodně Amy. „To je Ráchel lin kocour,“ dodala na vysvětlenou, když viděla, jak se Ráchel při tom rozruchu vynořila z domu s kouskem šlehačky nad rtem.

„Ach bože, to je mi líto,“ omlouvala se Ráchel. „Samozřejmě že případnou škodu zaplatím.“

„Není třeba, určitě to nic není,“ odpověděla Nina mile a usmála se. Vztek z jejího obličeje zmizel stejně rychle, jako se objevil. Amy se na obě ženy nechápavě zadívala. Jak mohou být tak klidné, když se určitě něco rozbilo? „Pojďme zpátky dovnitř.“

„Nechcete se do té krabice podívat?“ zeptala se Amy. „Co když se něco rozbilo? Třeba lahev nebo skleničky? Možná to budete muset nechat opravit.“

„Co když se mi rozbil nějaký bagr?“ vyhrkl Charles a vypadal znepokojeně.

„To nespíchá, ne?“ zasmála se Nina. „Dáte si s námi dort?“

Amy zakručelo v břiše, ale odmítla. „Víte, byla bych mnohem klidnější, kdybyste tu krabici zkontrolovala,“ řekla. Ráchel se na Ninu vědoucňě podívala a Amy měla dojem, že už o ní uvnitř domu mluvily.

„Tohle je vaše nová sousedka Amy Ashtonová,“ představila ji Ráchel téměř omluvně.

„Můžu se do té krabice podívat?“ Amy se cítila čím dál hůř. „Mám doma lepidlo...“

Ráchel protočila oči, ale Nina pokrčila rameny a přistoupila ke krabici. „Je tu jen pár hrníčků a nějaké hračky,“ prohlásila, když ji otevřela. „Nic cenného.“ Amy ji následovala a nahlížela jí přes rameno. Prohlížela si změť malých žlutých autíček. Ne, to nebyla autíčka, ale bagry.

„Je moje sbírka JCB bagrů v pořádku?“ zeptal se Charles, přiběhl ke krabici a naklonil se tak, až se zdálo, že spadne dovnitř. „Měl jsem tam i dálkově ovládaný model rypadla!“ Začal vyndávat hračky jednu po druhé, včetně několika ještě v původních krabicích. Vyrovnal je vedle sebe na chodníku. Mourek k nim přiběhl a zvědavě je očíchal.

„Charlesi, stěhujeme se do domu, ne na chodník,“ prohlásila Nina. „Odes si je dovnitř.“

„Všechny jsou v pořádku,“ prohlásil Charles a zdálo se, že se mu ulevilo. „Těžká technika od JCB.“ Usmál se na Amy.

Zamračila se na něj a pak se podívala na to, co zůstalo v krabici. Pár hrnků, jeden prasklý. Nina ji pozorovala. „Rozbil se jen jeden hrnek,“ podotkla Nina vesele. „Takže se vlastně vůbec nic nestalo.“

Nebylo divu, že se hrnek rozbil. Všechny věci byly jen ledabyly zabalené do bublinkové fólie. Amy si prasklý hrneček prohlížela. Měl krásný odstín žluté s pěkným leskem, jako když se v letním dni rozpouští máslo. Ouško se ulomilo a hrnek byl rozlomený na dvě části. Už navždy mu zůstane tenká jizva, ale žádný kousek se neztratil. Amy si byla jistá, že ho dokáže opravit.

„Počkejte,“ vykřikla, když ho Nina šla vyhodit do popelnice. „Můžu ho spravít.“

„Je to jen obyčejný hrnek. Nemá cenu, abyste se s tím obtěžovala.“

„Jen ji nechte,“ zašeptala Ráchel. „Bude to jednodušší.“

„Tak fajn.“ Podala jí střepy a Amy je opatrně vzala do ruky. „Díky,“ dodala Nina a zjevně to nemyslela vážně.

Amy spěchala zpátky domů. Dveře byly stále otevřené, což bylo štěstí, protože si zapomněla klíč. Přesto jí to nebylo příjemné. Co když se Mourek vplížil dovnitř? Pro její ptáky by to mohl být masakr. Přísahala si, že už nikdy za sebou nezapomene zavřít.

Přestože spěchala domů, zaslechla, jak Ráchel mluví s Ninou. „Zřejmě taková nebyvala,“ vysvětlovala a v jejím hlase bylo slyšet vzrušení z drbů. „Chudák Amy, je to opravdu tragédie, čím vším si prošla.“

Amy netoužila slyšet, jak Ráchel vypráví nové sousedce její příběh. S bouchnutím zavřela dveře.

LAHVE

Říjen 1998

„Kdo pustil Spice Girls?“ zeptala se Amy a rozhlédla se po místnosti. Domácí večírek byl v plném proudu a nikdo neodpovídal, i když podezírala dvě dívky převlečené za kočky, které si očními linkami upravovaly vousy před malým zrcadlem. Amy se probírala cédéčky a vybrala nové album Garbage. „Jde se tancovat!“ navrhla a pustila rovnou druhou skladbu na disk.

Chantel se zvedla z pohovky a přidala se k ní. Amy zvedla ruku, Chantel se zavrtěla, až se jí černá sukně zavlnila a odhalila pruhované žluto-černé legíny. Byl to „jejich“ tanec, takže ho samozřejmě předváděly při každé příležitosti. Dokonce i na tomhle večírku, který Seb uspořádal na Halloween, zatímco jeho rodiče byli mimo město.

„Dáme si pauzu?“ zeptala se Chantel, když cédéčko dohrálo a někdo ho nahradil písní The Verve. Hlas měla zadýchaný a obličej zpocený. „Být čmelákem je tvrdý boj.“

„Jasně,“ souhlasila Amy, když obě klesly zpátky na pohovku. „V těch legínách se musíš smažit.“

„To je pravda, ale k tomuhle kostýmu prostě patří. Bez nich by to nebylo ono,“ poznamenala Chantel. „Kdybych si je sundala, vypadala bych jako nějaká hloupá víla.“ Kývla hlavou k malým křídílům na zádech, určeným pro kostým víly.

„Nebo moucha, co se lapila do mojí sítě,“ zasmála se Amy a máva-

la před Chantel rukama v nepříliš přesvědčivém náznaku pavouka. S kostýmem, který dala dohromady, byla docela spokojená. Inspirovala se černým tílkem se stříbrným potiskem pavučiny, jež měla ve skříni, k tomu přidala černou pletenou sukni, síťované punčocháče a tolik plastových pavouků, kolik jich jen dokázala přišít.

„Je vidět, že jsi umělkyně,“ pochválila ji Chantel při pohledu na kostým. „Máš na to oko.“

„Nejsem žádná umělkyně,“ oponovala Amy. „Víš, že jsem ještě ani nezačala základní kurz.“

„To je jedno,“ mávla Chantel rukou. „Tvůj kostým mě děsí. Pořád si myslím, že po tobě lezou opravdoví pavouci.“ Otrásla se a podala Amy lahev od koly naplněnou malibem od Chanteliny matky, kterou jim nabídla, aby uchránila lahev tequily. Amy si pořádně lokla a podala ji zpátky kamarádce, přičemž cítila, jak se s ní místnost trochu točí. Ve vzduchu se vznášela vůně marihuany. Amy věděla, že Chantel určitě brzy vyčmuchá, kdo ji přinesl, a spřátelí se s ním.

„Bylo by lepší, kdybys šla za květinu,“ prohlásila Chantel. „Hodila by ses k mému kostýmu a nebyla bys tak děšivá.“

„Nebo za sklenici medu,“ zamyslela se Amy. „Ale to není moc halloweenský.“

„Cítím něco ve vzduchu,“ přerušila ji najednou Chantel, natáhla se a rozhlížela se po místnosti jako surikata. „Dáš si taky?“

„Ne,“ odmítla Amy. „Mně stačí malibu.“

„To je asi dobrý nápad. Jako sjetej hmyz bys asi naháněla ještě větší hrůzu.“

„Pavouci nejsou hmyz,“ vysvětlovala, ale Chantel už byla pryč. Amy se rozhlédla po pokoji. Seb, převlečený za kovboje, se na pohovce vášnivě líbal s čarodějnicí. Dvě dívky s kočičíma ušima a černými nosy pustily v přehrávači cédéčko skupiny Five a zaujaly její a Chantelino

místo při tanci. Krátce je pozorovala, jak poskakují a přitom počítají na prstech do rytmu hudby. Znovu se napila.

„Vždycky jsem měl pavouky rád,“ řekl kluk v zářivě oranžovém tričku a džíněch. „A Garbage.“ Amy připadal trochu povědomý, ale neuvědomovala si, že by s ním už někdy mluvila. Měl trochu shrbená ramena, což bylo typické pro vysoké lidi, účes ve stylu Noela Gallaghery a byl, jak si Amy uvědomila, nadmíru pohledný. „Můžu si přisednout?“

„Jistě,“ řekla Amy a snažila se znít nenuceně. Pořád měla pocit, že je to někdo, koho kdysi obdivovala – možná chodil ve škole o pár ročníků výš než ona. Nebo ho snad znala z televize?

„Co to je?“ vykřikla a myšlenky se jí rozplynuly, když zahlédla něco oranžového a kašovitého, co mu viselo z ušního lalůčku.

„Sakra, pořád to tam mám?“ řekl a rukou si sáhl na ucho. „Myslel jsem, že už jsem všechno utřel.“

„Co to proboha...?“

„Asi jsem to trochu přehnal, co?“ ušklíbl se. „Ale možná to aspoň vysvětlí...“ Prohrábl igelitový modrý sáček, který se dal sehnat na každém rohu. Amy zaslechla, jak uvnitř o něco cinkla lahev, a pak vytáhl kus dýně a malé kladívko. Amy si dýni vzala a otáčela ji v prstech. Byla mokrá a lepkavá.

„Snažil jsem se být autentický,“ řekl. „Ale místo toho jen smrdím dýní.“

„Smashing Pumpkins!“ vykřikla Amy. „To je tvoje maska, co?“

Usmál se na ni. „Jsi první, kdo to poznal,“ zamumlal. „Zdá se, že to nebyl nejlepší nápad.“

I ona se zasmála. „Plastoví pavouci mi teď připadají geniální.“ Opětovale jí usměv a Amy si všimla, že se mu v koutcích očí dělají vrásky. „Odněkud tě znám...“

Kousl se do rtu. „V těchhle končinách jsem slavný,“ odpověděl.

„Opravdu?“

„Ne,“ zasmál se. „Ale moje kapela měla minulý týden vůbec první koncert, i když to bylo v zapadlých hospodě.“ Jeho hlas zněl hrdě a zároveň trochu rozpačitě.

„No jasně.“ Amy se ťukla do hlavy a najednou jí do sebe všechno zapadlo jako znovu poskládaná dýně. „Hrál jsi ve Firkinu!“

Překvapeně otevřel ústa. „Tys nás viděla?“ zeptal se. „Možná jsem slavnější, než si myslím.“

Amy se znovu zasmála. „Musel jsi mi to říct, abych tě poznala.“ Odmělčela se. „Ale byl jsi docela dobrý.“

„Jsi moje první fanyнка!“ prohlásil. „Moje Yoko Ono.“

Amy cítila, jak jí zčervenaly tváře. Ta skupina byla opravdu dobrá. Jejich hudba se jí líbila.

„Předpokládám, že s sebou nemáš vývrtku, co?“ zeptal se. Ze sáčku vytáhl lahev vína. „Myslím, že bychom to měli oslavit.“

„To teda nemám,“ odpověděla Amy, ale zoufale si přála, aby ji měla. Plastová lahev malibu s kolou jí najednou připadala strašně nevkusná. Jemně do ní kopla, aby se odkutálela pod pohovku a nikdo ji neviděl. Rozhlédla se po místnosti. Několik kluků usrkávalo pivo z plechovky a mezi skupinkou v rohu kolovala lahev rumu. „Myslím, že nikdo jiný tady víno nepije,“ řekla a vstala. „Podívám se do kuchyně.“

„Na to jsem příliš vzdělaný,“ zamumlal.

Amy se zasmála. „Bylo by to přesvědčivější, kdybys neměl v uchu tu máslovou dýni,“ řekla.

„Jen dýni,“ opravil ji. „Neurážej mě.“ Následoval ji do kuchyně. „Poslouchej,“ pokračoval, „když tu žádnou nenajdeme, co kdybychom se šli projít. Třeba na někoho narazíme. Chtělo by to vypadnout na čerstvej vzduch.“

Amy otevřela zásuvku a vývrtku, kterou právě našla, zastrčila do zadu.

„Tady nic není,“ oznámila mu a věděla, že je hrozná lhářka. „Bude me muset vypadnout.“

„Skvělý.“ Usmál se na ni a ona mu úsměv oplátila.

„Jen dám vědět Chantel...“ Rozhlédla se po místnosti a uviděla, jak se Chantel znovu líbá s Deanem Chapmanem, o kterém tvrdila, že není jejím přítelem, ale pokaždé když v sobě měla pár skleniček, se na něj lepila. „Aha,“ zamumlala Amy, „teď zrovna nemá čas.“

„Vezmu si bundu,“ oznámil jí. „Mimochodem, jmenuju se Tim.“

„Já jsem Amy,“ odpověděla mu. „Amy Ashtonová.“

Po zakouřeném prostředí na večírku byl vzduch venku chladný, ale svěží a Amy se zhluboka nadechla. „Je fajn být venku,“ řekl Tim, jako by jí četl myšlenky. „Ale musí ti být zima.“ Sundal si těžkou koženou bundu a přehodil jí ji přes ramena. Amy to viděla dělat chlapy ve filmech, ale jí se to za celých sedmnáct let nikdy nestalo. Kluci ve škole takoví džentlmeni nebyli, takže si najednou připadala jako hlavní hrdinka nějakého milostného příběhu. S rockovou hvězdou. Trochu se zachvěla.

„Jestli je ti velká zima, můžeme se vrátit dovnitř,“ nabídl.

„Ne,“ řekla rychle a přitáhla si bundu blíž k tělu. „Je mi fajn,“ usmála se na něj. „Díky.“

„Doufám, že na bundě už žádnou dýni nemám,“ řekl.

„To já taky,“ souhlasila. „Pavouci dýně nesnášejí.“

„Opravdu?“

„Nemám tušení,“ přiznala. Oba se zasmáli a šli dál. Tahle čtvrt městečka, kde se Amy narodila a žila, byla poměrně nová. Když postavili

trat, najednou se to tu stalo velmi atraktivní, protože se odsud dalo pohodlně dojíždět do města za prací. Domy byly na míle daleko téměř stejné, a tak nebylo těžké se tu ztratit nebo si myslet, že chodíte v začarovaném kruhu.

„Takže jsi rocková hvězda na plný úvazek?“ škádčila ho Amy.

„Tak trochu,“ odpověděl Tim. „Loni jsem udělal maturitu a táta chtěl, abych šel na univerzitu studovat práva, ale já se místo toho rozhodl dát si pauzu a prosadit se s kapelou.“

„Á... rebel,“ zasmála se Amy a spočítala si, že musí být o dva roky starší než ona, což bylo samo o sobě dost vzrušující. „Dost odvážný.“

„Jasně,“ odpověděl Tim a odmlčel se. „Takže se ti naše muzika líbila?“ zeptal se po chvíli.

„Bylo to úžasný,“ přiznala Amy upřímně. „Líbila se mi ta písnička o prošvihnutých západech slunce.“

„Po setmění?“ zvolal Tim. „Tu jsem napsal sám.“ Amy si všimla, jak se narovnal v ramenou. Nepatřila mezi nejmenší, ale on se nad ní tyčil, musel mít hodně přes metr osmdesát. A byl hezký, zábavný, talentovaný a jeho kožená bunda voněla jako její oblíbené křeslo u dědečka.

„Je dost smutná,“ řekla Amy. „Ale moc krásná.“ Ucítla, jak se Timovy prsty při jejích slovech propletly s jejími. Měla pocit, jako by jí srdce nabobtnalo, jak se teplo jeho ruky objímající jí dlaň šířilo celým jejím tělem.

„Je o mý mámě,“ zamumlal a kousl se do rtu. „Umřela, když mi bylo deset.“

„To je mi líto,“ zašeptala Amy a cítila se trapně. Chtěla říct něco, co by mu poskytlo útěchu, ale nevěděla co. Místo toho mu jen stiskla ruku.

Tim stisk opětoval. „Nikdo jiný neví, o čem ta píseň je,“ pokračoval, „ale v tobě je něco zvláštního, a já mám pocit, že se ti můžu svěřit.“

Otočil se k ní a Amy si uvědomila, že hledí do očí barvy kaštanů.

„Mám pocit, že ti můžu věřit,“ pokračoval. „A to tě skoro vůbec neznám.“ Tim jí pustil ruku a objal ji.

„To můžeš,“ zašeptala Amy. Cítila, jak se jí o záda otírá lahev, kterou držel v ruce. Zavřela oči a naklonila se k němu.

„Poplach pro zombie!“ vykřikl někdo. Tim ji rychle pustil, protože se kolem potácel opilý dav halloweenských masek, které se na ně šklebily a chechtaly se.

Když se kolem nich všichni prohnali, Amy s Timem šli dál, ale ta chvíle byla pryč. Znovu ji chytil za ruku, „Myslím, že je tady někde poblíž obchod,“ oznámila mu Amy. „Nejspíš tam budou prodávat i vývrtky.“

„Popravdě řečeno, žádnou nepotřebujeme,“ oznámil jí Tim. „Obávám se, že jsem tě sem vylákal pod falešnou záminkou.“

„Aha,“ řekla Amy. Musel ji vidět, jak schovává vývrtku v kuchyni. Pustila ho a cítila se trapně.

„Aha,“ zopakoval. „Není to nic strašného,“ dodal rychle. „I když vylákat pod falešnou záminkou hezkou holku do chladné noci, kde jsou opilí zombie, vypadá asi trochu strašidelně.“

„Pod falešnou záminkou, říkáš?“ zeptala se Amy a měla co dělat, aby nepoznal, jak ji slova o hezké holce potěšila.

Rozpačitě zvedl lahev. „Má šroubovací víčko,“ řekl.

Amy se zasmála. „V kuchyni jsem našla vývrtku,“ přiznala se.

„Já vím,“ přitakal a usmál se. „Co takhle tenhle parčík?“ zeptal se. „Vypadá hezky, ne?“

„Vždyť je to jen travnatá plocha uprostřed kruhového objezdu,“ po-divila se Amy.

„Copak si se mnou nechceš dát lok levného červeného vína z lahve se šroubovacím víčkem uprostřed kruhového objezdu?“ Podíval se na ni a podal jí ruku.